

Arrest

nr. 96 388 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 september 2012 met referentienummer 20927.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat S. BUYSSE en van attaché H. JONCKHEERE.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel van de verdere behandeling van de zaak naar de terechtzitting van 20 december 2012.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 april 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 29 april 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 februari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde de in punt 1.2 vermelde beslissing bij arrest van 28 juni 2010 (RvV 28 juni 2010, nr. 45 510).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 juli 2012 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kirgizisch staatsburger van Oezbeekse afkomst, bent in 1983 geboren in Dżalalabad. Sinds augustus 2006 woonde u echter in Bisjkek. Uw ex-schoonbroer, E.(...) A.(...) (o.v. 5.177.460), die goed bevriend was met de leider van de partij van de Groenen in uw land, hielp u in 2006 vanuit België, waar hij sinds eind 2001 verblijft, aan werk. Zo begon u in augustus 2006 als secretaresse voor de partij van de Groenen te werken. U bent zelf echter nooit tot de Groene partij, noch tot enige andere politieke partij toegetreden. U werkte er alleen maar en wilde geen lid worden van de partij. Uw problemen begonnen op 13 december 2008. U zat op uw werk toen tien à twaalf medewerkers van de Staatsveiligheid het kantoor van de partij binnenvielen. Ze wilden lijsten van activisten en andere documenten verkrijgen. Even later zagen de medewerkers van de Staatsveiligheid karikaturen hangen aan de muur. Er was een karikatuur van de president bij alsook posters waarop de situatie in het land werd afgebeeld. Deze posters werden in beslag genomen en aan het openbaar ministerie overhandigd. Tegen uw baas werd een strafzaak aangespannen wegens laster en eerroof. U werd op 25 december 2008 opgeroepen door het parket. U werd ondervraagd over uw werk en uw functie bij de partij van de Groenen. U moest uw adres en curriculum vitae achterlaten. U vernam dat u getuige was in de strafzaak die tegen uw baas werd gestart. Op 10 januari 2009 moest immers een rechtszitting plaatsvinden tegen uw baas waarbij u en uw collega's als getuigen werden opgeroepen. U meldde zich die dag bij de Staatsveiligheid en werd in een bureau ondervraagd door rechercheur R.(...). U kreeg er te horen dat u niet als getuige maar als beschuldigde zou worden aanzien als u niet met hen zou samenwerken en niet zou vertellen wie de tekenaar was van de karikatuur. U moest een document tekenen over samenwerking met de Staatsveiligheidsdienst. U werd verzocht een keer per week langs te komen om verslag uit te brengen over wie jullie bezocht. Niemand anders mocht hiervan op de hoogte zijn. U moest een uitreisverbod tekenen en mocht hierop vertrekken. Uw baas moest een boete betalen. Hij zei dat de autoriteiten u gewoon angst wilden inboezemen. U ging hierop terug werken. Begin maart 2009 gaven mensen die in stadskledij gekleed waren u een oproepingsbrief die afkomstig was van de Staatveiligheidsdienst. U moest er zich op 14 maart 2009 melden, wat u ook deed. U werd er ontvangen door dezelfde rechercheur die u op 10 januari 2009 ondervraagd had. Toen u binnen kwam, sloeg hij u meteen en vroeg u of u dacht dat het om spelletjes ging. Hij vervolgde dat hij u een half uur lang samen met misdadigers zou laten opsluiten om u eens de realiteit te tonen. U werd naar een cel in een kelder gebracht waar gedetineerden zaten. Tegen de gedetineerden werd gezegd dat u een prostituee was. De gedetineerden begonnen u te betasten. U probeerde hen uit te leggen dat u niets misdaan had, waarop u door hen werd uitgelachen. De gevangenen sloegen u en probeerden u te verkrachten. U begon hard te roepen en werd naar de rechercheur gebracht, die u vroeg of u nu bereid was om samen te werken. U zei dat u akkoord ging om daar weg te kunnen geraken. U zei tegen de rechercheur dat u wilde stoppen met uw werk. De rechercheur zei dat dat niet zomaar kon aangezien u vrijwillig uw akkoord tot samenwerking had gegeven. U liep naar huis. Hierop ging u samen met uw neef naar Dżalalabad. U ging vervolgens naar het ziekenhuis in Dżalalabad waar u gedurende een week werd opgenomen. U werd op 20 of 21 maart uit het ziekenhuis ontslagen en kreeg een attest mee waarin stond dat u gedurende anderhalve maand in ziekteverlof was. Uw baas zei tegen u dat hij vroeger wel in staat was geweest om u te beschermen, maar dat dat niet langer het geval was omdat hijzelf door de overheid gevisieerd werd en een rechtszaak tegen hem liep. Uw baas belde uw ex-schoonbroer die in België verblijft op en vroeg hem om u te helpen. Uw baas vond voor u een smokkelaar die een vals paspoort voor u regelde waarmee u op 22 april 2009 uw land verliet. U reisde vanuit Bisjkek met het vliegtuig naar Moskou en verbleef er drie dagen bij een nichtje. Op 25 april 2009 reisde u vanuit Moskou met de trein naar Vilnius, waar u de volgende dag aankwam. U werd in Vilnius opgewacht door uw ex-schoonbroer, E.(...) A.(...) (o.v. 5.177.460). Uw ex-schoonbroer bracht u met de auto van Vilnius naar uw zus, S.(...) N.(...) (o.v. 5.177.460), in Gent, waar u op 27 april 2009 aankwam. Op 29 april 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Eenmaal in België vernam u van uw familie die in Kirgizië is achtergebleven dat er oproepingen van de rechtbank voor u waren

toegekomen op uw adres in Bisjkek. Uw neef met wie u in Bisjkek samenwoonde, overhandigde ze aan uw ouders in Dzialalabad die u deze oproepingsbrieven naar het adres van uw zus in België opstuurden.

Op 26 februari 2010 nam ik ten aanzien van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 juni 2010 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omwille van de onlusten en de tegen Oezbeekse inwoners gerichte aanvallen die sindsdien in uw land hadden plaatsgevonden.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt (u verklaarde immers sinds augustus 2006 tot aan uw uiteindelijke vertrek uit uw land in april 2009 onafgebroken in de hoofdstad Bisjkek te hebben gewoond, waar u bovendien over een tijdelijke registratie beschikte - CGVS, p. 3), geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Daarom kunnen de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in uw land op ernstige wijze werd vervolgd door uw autoriteiten die u, als werkneemster bij de partij van de Groenen, wilden inschakelen om op die manier aan informatie te geraken over deze partij die in uw land tot de oppositie behoort.

Er moet echter worden opgemerkt dat u de door u aangehaalde ernstige vervolgingsdaden waarvan u in uw land het slachtoffer zou zijn geweest niet aannemelijk heeft weten te maken. Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd dat leiders van politieke oppositiepartijen, onder wie de leider van de Partij van de Groenen, evenals hun familieleden inderdaad door de autoriteiten van uw land onder druk (kunnen) worden gezet, en dat dit ook het geval kan zijn voor low profile leden van politieke partijen wanneer deze laatsten echt betrokken raken bij incidenten in verkiezingstijd of bij incidenten tijdens demonstraties. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uzelf nooit lid bent geworden van de Partij van de Groenen waarvoor u als secretaresse zou hebben gewerkt en dat u evenmin aan betogingen heeft deelgenomen (CGVS, p. 10, 11 en 18). Het is bovendien opvallend dat dezelfde bron vermeldt dat de Partij van de Groenen niet het soort partij is dat mensen in dienst kan nemen die geen lid zijn van de partij, wat volgens uw verklaringen nochtans uw geval zou zijn geweest. Hierdoor kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u, die administratieve diensten verleende voor de partij maar geen partijlid wilde worden en niet aan betogingen wilde deelnemen, dermate gevisieerd zijn geweest door uw autoriteiten.

U verklaarde verder dat u werd opgeroepen door de rechtbank en dat u zich op 10 januari 2009 als getuige moest melden in de rechtszaak die tegen uw baas werd aangespannen in verband met de karikaturen. U vervolgde dat u naar de rechtszaak ging, maar dat deze werd verdaagd en later plaatsvond, maar u zich niet kunt herinneren wanneer (CGVS, p. 13 en 14). U verklaarde in ditzelfde verband voorts dat u zich op die bewuste 10 januari 2009 niet bij de rechtbank aanbod, maar wel bij de nationale veiligheidsdienst, zoals in de oproepingsbrief die u had gekregen stond vermeld (die u niet bewaard hebt) (CGVS, p. 14 en 15). U vervolgde dat op die dag normaal gezien de eerste rechtszitting moest plaatsvinden tegen Erkin Bulekbayev, maar voegde hieraan toe dat deze rechtszitting niet doorging maar werd verdaagd en u op die dag bij de nationale veiligheidsdienst werd ondervraagd (CGVS, p. 8, 13 en 15). Uit bovengenoemde informatie blijkt nochtans dat de eerste hoorzitting in de rechtszaak die naar aanleiding van de karikaturen tegen Erkin Bulekbayev werd aangespannen wel degelijk op 10 januari 2009 plaatsvond in de Pervomayskiy rechtbank van de stad Bisjkek. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat aangekondigd werd dat een tweede zitting in deze zaak op 16 januari zou plaatsvinden en dat dezelfde rechtbank deze zaak tegen Erkin Bulekbayev ook op 11 februari 2009 behandelde. Het is dan ook hoogst merkwaardig dat u zei dat de eerste zitting op 10 januari 2009 werd verdaagd en dat u niet op de hoogte bleek te zijn van de latere rechtszitting(en) (CGVS, p. 14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw betrokkenheid bij deze zaak en de problemen die u hierdoor zou hebben gekend verder aangetast.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u naar aanleiding van uw problemen in uw land geen organisatie opzocht die opkomt voor de bescherming van de mensenrechten. Nu zei u weliswaar dat zulke organisaties in uw land niet bestaan (CGVS, p. 17). Uit uw verdere verklaringen blijkt echter dat u eveneens naliet te informeren naar het bestaan van dergelijke organisaties in uw land (CGVS, p. 16

en 17). Zoals hieronder uiteengezet, blijkt uit de door u voorgelegde documenten daarenboven dat er in uw land wel degelijk een aantal organisaties bestaan die opkomen voor de mensenrechten. Het is niet aannemelijk dat u, die verklaarde voor een oppositiepartij te hebben gewerkt die geregeld onder druk werd gezet door uw autoriteiten en die vervolgde dat u op de hoogte was van alle documenten van uw partij en van de voorbereidingen voor protestacties (CGVS, p. 18), niet op de hoogte zou zijn van het bestaan van deze mensenrechtenorganisaties.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat het opvallend is dat u aangaande uw reisroute met de wagen vanuit Vilnius (in Litouwen) naar Gent zo weinig concrete gegevens kon verschaffen. Zo wist u niet welke landen u hierbij onderweg passeerde. U sliep immers in de auto. Gezien de afstand tussen Vilnius en Gent en het aantal landen dat u hierbij noodzakelijkerwijze doorgereden bent, komt uw uitleg in deze echter niet geloofwaardig over. U verklaarde voorts met een Schengenvisum te hebben gereisd, maar was niet zeker door welk land u dit visum werd uitgereikt, al denkt u dat het om een Pools visum ging. Het ging hierbij misschien om een toeristisch visum ofwel om een visum om een auto aan te kopen (CGVS, p. 6 en 7). Door uw vage verklaringen over het soort visum dat u zou hebben gekregen alsook door welk land dit zou zijn uitgereikt, ontstaat de indruk dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie over uw reisroute en de door u hiervoor gebruikte reisdocumenten probeert achter te houden.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat er in juni 2010 gedurende enkele dagen etnische onlusten waren tussen Kirgiezen en Oezbeken in het zuiden van Kirgizië, met name in de regio's Osj en Dzjalal-Abad. Er is momenteel echter noch in het zuiden van Kirgizië, noch in de rest van het land sprake van een intern gewapend conflict. Er kan voor burgers dan ook geen reëel risico op ernstige schade worden vastgesteld als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van bovengenoemd artikel.

Er kan ten aanzien van u dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld, noch enige zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Kirgizisch paspoort bevat identiteitsgegevens die door mij niet in vraag worden gesteld. Uw doorlaatbewijs dat u van de partij van de Groenen zou hebben gekregen vermeldt naast uw foto, naam en handtekening een nummer, het opschrift "Partij van de Groenen van Kirgizië" en een stempel waar "doorlaatbewijs" op staat. Uw arbeidscontract toont aan dat u voor de partij van de Groenen als secretaresse zou hebben gewerkt. Er moet aangaande dit document worden opgemerkt dat het opvallend is dat uit de op de laatste bladzijde van dit arbeidscontract aangebrachte stempel evenals uit de bijgaande handtekening uitgaande van uw baas blijkt dat het hier om een gescande kleurenkopie gaat, terwijl uw handtekening op dit document duidelijk met balpen werd aangebracht. Deze documenten vormen bovendien geen bewijs van de problemen die u in uw land in het kader van uw werk zou hebben gekend. Het visitekaartje van Bulekbajev Erkin vermeldt zijn functie en adresgegevens. De door u voorgelegde statuten van de politieke partij van de Groenen van Kirgizië bevatten de in deze partij geldende regels. U verklaarde echter niet tot deze partij te zijn toegetreden en niet tot deze partij te hebben willen toetreden. De diverse oproepen dd 21 augustus 2009 tot het verzamelen van handtekeningen om mensenrechtenactivisten onder wie Erkin Bulekbajev vrij te laten gaan niet over u. Het is trouwens opvallend dat men onder de ondertekenaars van deze oproepen (zie documenten 13, 14, 15 en 19 in groene map) verschillende mensenrechtenorganisaties terugvindt, terwijl u tijdens uw gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat dit soort organisaties in uw land niet bestaan (CGVS, p. 17, zie ook supra). Het persbericht van de partij van de Groenen vermeldt dat een rechtszaak begint tegen de voorzitter van deze partij wegens laster en eerroof ten aanzien van de president van Kirgizië. Deze informatie wordt door mij niet betwist. Hetzelfde geldt voor de andere door u voorgelegde informatie over de problemen die Bulekbajev in uw land kent (persbericht "SOS Bulekbajev is in gevaar", aankondigingen en persberichten van de partij van de Groenen, oproep van vice-voorzitster van de partij van de Groenen, cartoons, foto's waarop onder anderen Bulekbajev te zien is, aangepaste Sovjetpropaganda, mededeling van de partij van de Groenen waarin melding wordt gemaakt van de wetsartikels van het Strafwetboek van de Kirgizische Republiek op basis waarvan Erkin Bulekbajev beschuldigd wordt). Dat de voorzitter van de partij van de Groenen in uw land problemen kent, wordt in deze beslissing geenszins betwist. Wat wel wordt betwist is dat u, die verklaarde als secretaresse voor deze partij te hebben gewerkt, problemen zou hebben gekend die u ertoe zouden hebben genoodzaakt uw land te verlaten. De duplicaten van een urineanalyse dd 20/08/2009 enerzijds en van een bloedanalyse dd 20/08 anderzijds vermelden slechts een aantal medische waarden. Het

door u voorgelegde medische attest (document 8 in groene map) is niet gedateerd en nauwelijks leesbaar. In tegenstelling tot wat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde, kan uit het attest over uw tijdelijke arbeidsongeschiktheid niet worden afgeleid of u in de in dit document aangeduide periode in het ziekenhuis lag dan wel voor deze periode arbeidsongeschikt werd verklaard (CGVS, p. 8 en 9). Het is bovendien hoogst merkwaardig dat in dit attest onder diagnose "poging tot verkrachting" staat. De door u voorgelegde oproepingsbrieven ten slotte vermelden nergens aangaande welke zaak u werd opgeroepen.

Ten overvloede merk ik nog op dat A.(...) A.(...), de kandidaat die tijdens de presidentsverkiezingen van 2009 door de partij van de Groenen, waar u verklaarde voor te hebben gewerkt, werd gesteund, inmiddels president is geworden van Kirgizië (zie informatie in administratief dossier).

Terloops merk ik eveneens op dat u verklaarde in uw land geen problemen te hebben gekend omwille van uw Oezbeekse afkomst (CGVS, p. 3).

Volledigheidshalve merk ik ten slotte op dat ik ten aanzien van uw zus, S.(...) N.(...) (o.v. 5.177.460), en ex-schoonbroer, E.(...) A.(...) (o.v. 5.177.460), een beslissing nam tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.5. Ter terechtzitting van 22 november 2012 werd de verwerende partij erop gewezen dat de landeninformatie niet aan het administratief dossier werd toegevoegd, waardoor de zaak tegensprekelijk werd uitgesteld naar de zitting van 20 december 2012. De ontbrekende landeninformatie werd op 23 november 2012 aan de Raad en aan de verzoekende partij overgemaakt.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekster merkt op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat "de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij's vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst". Daarnaast stelt verzoekster dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die verzoekster heeft voor "zijn" leven. Verzoekster benadrukt onder andere dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst en dat zij niet alleen vanuit haar uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch ook vanuit het feit dat uit de hedendaagse situatie blijkt dat in haar land van herkomst zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen. Hierbij verwijst verzoekster naar de stukken die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat er meer aan de hand is en er in juni 2010 gedurende enkele dagen enkele etnische onlusten waren. Verzoekster verwijst naar internetartikels over uitspraken van rechtbanken in de nasleep van de etnische onlusten van 2010, waarbij verzoekster besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Specifiek met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus geeft verzoekster het volgende te kennen:

"Men verwijt me dat ik geen mensenrechtenorganisaties ken. De reden daarvoor is dat er in zowat alle organisaties waar we hadden kunnen bij aankloppen Kirgizen zitten. Voor de Kirgizen tellen Oezbeken niet mee. Zelfs om documenten of brieven te fotokopiëren, te faxen of door te mailen zouden we in

copy-centers terecht moeten, die merendeels gerund worden door Kirgizen die uiteraard wel eerst een willen lezen wat Oezbeken zoal schrijven - en dan ook onze documenten verscheuren of weigeren ze door te sturen of kopiëren.

Ik vroeg vorige week nog aan ex burens van ons om te getuigen hoe het er daar aan toeging en nog gaat, maar ze zijn doodsbang om hun contactgegevens of paspoort mee te delen omdat ook zij Oezbeken zijn. (zie in bijlage: getuigenis van de burgers).

Ruim een jaar geleden klopten Kirgizische studenten aan de deuren in de hele buurt van waar we toen woonden om te vragen aan de bewoners van welke etnische origine ze waren. Alle en enkel de Oezbeken kregen een kruisje op hun voordeur. 2 dagen later werden de gemarkeerde huizen geplunderd en in brand gestoken onder goedkeurend oog van politiemannen in uniform. Wijzelf ontsnapten eraan enkel en alleen omdat onze kirgizische en koreaanse burens aan die mensen gevraagd hadden ons huis niet te verbranden uit angst dat de brand zou overgeslagen zijn naar hun eigen huis.

Onder deze omstandigheden is het toch begrijpelijk dat wij heel erg veel schrik hebben van de politie en de Kirgizische overheidsinstellingen en winkels e.d. die door Kirgizen worden uitgebaat. En in Djalal-Abad, in het Zuiden van Kirgizië, zijn Oezbeken er het slechtst aan toe: steevast worden we door hen gadegeslagen en voor het minste verklikt aan de Staatsveiligheid. Als er iets moet verantwoord worden, dan neemt de politie wel een Oezbeek. In de gevangnissen zijn er wel héél veel Oezbeken in vergelijking met Kirgizen. Oezbeken overleven in Kirgizië enkel door alles te aanvaarden (ook al is het niet waar noch correct), door op alles "ja" te zeggen, te buigen en er alles aan te doen om niet op te vallen bij Kirgizen. Wij zijn dat zo gewoon dat we bij ondervragingen door politie, Staatsveiligheid e.d. sowieso dichtklappen en daardoor onze zaak slecht verdedigen en uitleggen. Hetzelfde gebeurde ook bij DVZ, zelfs toen ze vroegen of ik er iets aan toe te voegen had.

Wat mijn secretariaatswerk betreft: N.(...) A.(...) was de adjunct van de voorzitter. Ik was slechts haar assistente en stond in voor onthaal - zowel de ontvangst als de telefoon -, koffie ronddelen en fotokopiëren. Zwaar inhoudelijk werk deed ik dus niet, maar natuurlijk kende ik wel de namen en gezichten van de mensen die met de partij in contact kwamen. Precies daarom wilde de Staatsveiligheid dat ik voor hen spioneerde in het partijbureau. Dat ik slechts eenvoudig werk deed, is ook vrij logisch: ik heb maar een diploma van middelbaar onderwijs en werd in het partijbureau aangenomen als vriendendienst en omdat ik al in een copy-center-offsetdrukkerij annex internetwinkel gewerkt had. In Kirgizië hadden - en hebben nog steeds - weinigen een PC, internetaansluiting of kopieerapparaat. Mijn technische ervaring was dus handig.

Verder stoort het me dat DVZ ervanuit gaat dat ik wel degelijk een partijlid was omdat: "het weinig waarschijnlijk is in partijen als de uwe om er als niet-lid te worden tewerkgesteld" (zie motivering DVZ). Misschien is het voor DVZ weinig waarschijnlijk, maar dat wil nog niet zeggen dat het "manifest onjuist" is. Het probleem is dat ik meteen op de vlucht ben geslagen uit angst voor de Staatsveiligheid en dan ga je niet naar huis nog eens rustig al je papieren doornemen en kopiëren en wegstoppen enz. Het was ronduit gevaarlijk om papieren bij me te hebben bij controles: niet alleen zou ik in gevaar geweest zijn maar ook al degenen die me hielpen, en mijn zus en schoonbroer in België.

Ook de kwestie van het valse paspoort: ik heb niets te verbergen voor Fedasil, zoals DVZ suggereert. Anders had ik toch niet mijn echt paspoort voorgelegd? Ik had het gewoon kunnen verzwijgen.

Ik verwacht deze week nog een brief die mijn informatie aan DVZ zou kunnen bevestigen.

Ik weet niet wat het ergste is: terugkeren naar Kyrgystan als niet partijlid of terugkeren als vermeend partijlid... Ik ben zeker dat ik voor de rest van mijn dagen in Kyrgystan zal blijven in de gaten gehouden worden door de Staatsveiligheid omdat ik niet voor hen gespioneerd heb, voor een politieke partij gewerkt heb, en een familielid heb dat politiek activist is. Nu zit de partij waarvoor ik werkte in de regering, maar de politieke toestand in Kyrgystan is nooit stabiel: regeringsleden en oppositieleiden wisselen in mijn land van kamp zoals u en ik van kleren.

Tot slot nog dit: op pag. 2 (voorlaatste paragraaf) schrijft het CGVS geen geloof te hechten aan mijn verklaringen "als zou ik dermate gevisieerd zijn geweest door de autoriteiten, ik die administratieve diensten verleende voor de party maar geen partijlid wilde worden en niet aan betogingen wilde deelnemen".

Daar tegen werp ik op dat de autoriteiten me niet viseerden omwille van mijn politieke overtuiging maar omdat ik toegang had tot informatie van de partij - ook al was die toegang minimaal - zoals ik hierboven uiteenzette.

Dat de autoriteiten wel degelijk me in het vizier hielden omwille van mijn banden met de oppositie - al waren die louter professioneel en niet ideologisch - moge blijken uit mijn verklaringen in het interview p 2.

Nog voor de oorlog in 2010, moest mijn schoonbroer vluchten omdat er al voor 2010 oorlog was tussen Oezbeken en Kirgizen. Hij was ook enkele keren gewoond geraakt.

Het lijkt me naïef te denken dat familieleden van politiek activisten - vooral als de familieleden werken bij een oppositiepartij - ervan uit te gaan dat de autoriteiten die familieleden met rust laten.

Mijn zus is trouwens zelf moeten vluchten nadat de staatsveiligheid bij haar eigen zaak, een internetwinkel/offsetdrukkerij binnenviel om haar man op te pakken, wat mislukt is. 's Anderendaags toen mijn zus haar zaak wilde openen zoals elke dag, vond ze de hele inboedel op straat: de eigenaar van het winkelpand wou geen risico nemen met de staatsveiligheid.

Omdat de autoriteiten de kinderen van mijn zus bedreigden als ze niet hielp om haar man te arresteren is mijn zus ook weg gevlucht in 2002.

De problemen met de autoriteiten zijn dus al lang in de gang!"

Verzoekster vervolgt door naar enkele websites te verwijzen en te poneren dat er minstens een heronderzoek dient te gebeuren door de verwerende partij. Verzoekster brengt de motiveringsplicht en de devolutieve werking van het beroep bij de Raad in herinnering waarna zij stelt dat de verklaringen van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat zij mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Hierbij verwijst verzoekster naar haar omstandig relaas en beweert zij dat de beslissing een standaardmotivering is. Verder verwijst verzoekster naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie inzake de uitlegging van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn en stelt dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Verzoekster beweert dat enkel een stijlfomule wordt gehanteerd, terwijl het niet noodzakelijk is dat een persoon specifiek wordt geïdendeerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden en dat de bedreiging aanwezig kan zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Verzoekster stelt dat uit het dossier blijkt dat haar rechten in haar land van herkomst niet gevrijwaard zijn en verwijst naar recente *"Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen."* Tevens stipt verzoekster aan dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht omdat bij *"repatriatie"* enkel een verzoek tot annulatie kan worden ingediend waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst, waardoor er een inbreuk zou zijn op artikel 6 van het EVRM. Met verwijzingen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) stelt verzoekster dat haar uitzetting artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang zij een ernstig risico loopt op folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. Ten slotte oppert verzoekster dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten die relevant zijn voor de zaak en dat hij er zich van dient te vergewissen dat verzoekster geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Aan het schrijven van 8 september 2012 waarmee verzoekster haar initieel verzoekschrift regulariseert voegt zij een persoonlijke verklaring toe en een verklaring van S. R. en S. B. en een getuigenis van inwoners van Dzjalal-Abad.

Ter terechtzitting legt verzoekster nog onvertaalde landeninformatie neer, de beslissingen van het Commissariaat-generaal met betrekking tot haar ouders en foto's van haar vader met een politiek banneling.

2.2. Voor zover verzoekster de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien zij niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of -beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, vr. 168.403).

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift

blijkt dat de verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, niet blijkt dat er in de regio waarvan verzoekster afkomstig is, sprake is van grootschalige interetnische clashes zoals deze die in juni 2010 in Osj en Džalalabad plaatsvonden, en dat er actueel geen sprake is van systematisch geweld ten aanzien van Oezbeken. De commissaris-generaal vervolgt dat de loutere Oezbeekse origine van verzoekster niet volstaat voor de erkenning als vluchteling en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. Het relaas van verzoekster wordt in de beslissing echter ongeloofwaardig geacht omdat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat personen met het profiel van verzoekster, die geen lid was van de Partij van de Groenen en louter administratieve taken verrichtte en die niet deelnam aan demonstraties, niet door de autoriteiten geïdendeerd worden. Tevens blijkt dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt over de rechtszaak tegen de baas van verzoekster omtrent de karikaturen niet overeenstemt met haar verklaringen dienaangaande waardoor de geloofwaardigheid van haar betrokkenheid bij deze zaak wordt aangetast. Vervolgens merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster naar aanleiding van haar problemen nooit een organisatie opzocht die opkwam voor de bescherming van mensenrechten en zelfs beweerde dat dergelijke organisaties in haar land van herkomst niet bestaan. Met betrekking tot haar reisroute wordt in de bestreden beslissing gewezen op de vaagheid van verzoeksters verklaringen over haar traject van Vilnius naar Gent en de vaagheid van haar verklaringen over het Schengenvisum waarmee ze zou hebben gereisd. Tenslotte wordt met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing gesteld dat er momenteel noch in het zuiden van Kirgizië, noch in de rest van het land sprake is van een intern gewapend conflict zodat er voor burgers geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld kan worden vastgesteld. Aangaande de documenten die verzoekster had neergelegd, overweegt de commissaris-generaal dat haar identiteitsgegevens niet worden betwist en de documenten in verband met haar tewerkstelling een anomalie vertonen, terwijl de documenten in verband met de problemen van de voorzitter van de Partij van de Groenen geenszins worden betwist. Uit de medische attesten die verzoekster had voorgelegd, kan volgens de commissaris-generaal haar exacte situatie niet worden afgeleid.

2.6. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.7. In het vernietigingsarrest van 28 juni 2010 (RvV 28 juni 2010, nr. 45 510) werd verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd voor zover deze gestoeld is op de druk die zij ervoer vanwege de staatsveiligheid omwille van het secretariaatswerk dat zij deed voor de Partij van de Groenen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deed dus reeds op definitieve wijze uitspraak over de weigering van de vluchtelingenstatus voor zover deze gestoeld is op verzoeksters initiële asielrelaas. Het persoonlijke betoog van verzoekster dat in haar verzoekschrift is opgenomen (Verzoekschrift, p. 7-8), waaruit blijkt dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, bevat geen bewijselementen die de vaststaande ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas opheft. Hetzelfde geldt voor de verklaringen van verzoekster en haar ouders en van inwoners van Džalalabad die als bijlagen (Verzoekschrift, bijlagen 2-4) bij het verzoekschrift werden gevoegd. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, werden deze verklaringen niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) niet verplicht is ze in overweging

te nemen. Bovendien merkt de Raad op dat de erin vervatte informatie niet afkomstig is uit een objectieve bron en de documenten een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen, waardoor hun bewijswaarde erg gering is en zij zeker niet van aard zijn om het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 28 juni 2010 te ondermijnen.

2.8. Ter terechtzitting legt verzoekster ongedateerde, in Cyrillisch schrift gestelde teksten neer waarvan zij beweert dat deze landeninformatie over Kirgizië bevatten. De vertegenwoordigster van de commissaris-generaal oppert ter terechtzitting dat zij niet in staat is verweer te voeren tegen deze stukken aangezien zij niet vertaald zijn. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekster niet in staat is om toe te lichten waarom zij deze informatie niet eerder kon neerleggen en dat zij zelfs niet bij machte is om de inhoud ervan nader toe te lichten. Zij beperkt zich tot de bewering dat in de informatie de actuele situatie in Kirgizië wordt behandeld. Op grond van wat voorafgaat besluit de Raad dat met deze informatie geen rekening kan worden gehouden. Tevens legt verzoekster afschriften neer van de beslissingen die de commissaris-generaal van 29 augustus 2012 ten aanzien van haar ouders heeft genomen en waarbij deze laatsten als vluchteling werden erkend. De Raad wijst erop dat de ouders van verzoeksters werden erkend op basis van de merites van hun eigen asielrelaas, dat aanleiding geeft tot een individuele beslissing. Verzoekster heeft nergens aangegeven dat haar asielrelaas zou samenhangen met dat van haar ouders. Bijgevolg doet de neergelegde kopie van een foto waarvan verzoekster beweert dat deze haar vader afbeeldt met een politieke banneling, geen afbreuk aan de beslissing die in hoofde van verzoekster werd genomen.

2.9. Voor zover verzoekster meent dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is omdat bij de motivering van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met de inhoud van de internetartikels die in het verzoekschrift worden geciteerd, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoont dat zij deze informatie ter beoordeling aan de commissaris-generaal had voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat deze internetartikels geen deel uitmaken van de stukken die verzoekster in de loop van haar asielprocedure had neergelegd (AD 2010, stuk 13, Documenten). Bovendien stelt de Raad inhoudelijk vast dat uit deze internetartikels, waarin verzoekster overigens nergens wordt vermeld, niet kan worden afgeleid dat zijzelf actueel nog een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). In de internetartikels worden weliswaar de etnische onlusten van 2010 vermeld, maar uit hun inhoud blijkt dat de rechterlijke macht in Kirgizië tracht om het aanzetten tot rassenhaat te veroordelen, waaruit kan worden afgeleid dat de overheid wel degelijk inspanningen doet ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de vaststaande ongeloofwaardigheid van haar relaas, kan verzoekster zich echter niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Kirgizië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stipt de Raad aan dat het EHRM in zijn rechtspraak de verhouding tussen de bepaling uit artikel 15, c) van de Kwalificatie richtlijn, dat weliswaar een autonome uitlegging vereist, en artikel 3 van het EVRM heeft toegelicht, waarbij gesteld wordt dat beide bepalingen een gelijkaardige bescherming bieden in geval van de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld dat van die aard is dat een persoon die naar de getroffen regio zou terugkeren louter door zijn aanwezigheid een risico zou lopen (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54; EHRM, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115). Verzoekster toont met haar theoretische beschouwingen over het willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de

vreemdelingenwet niet aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door op basis van de objectieve informatie te besluiten dat er in juni 2010 gedurende enkele dagen zware etnische onlusten waren tussen Kirgiezen en Oezbeken in het zuiden van Kirgizië, met name in de regio's Osj en Dzialal-Abad, maar dat er momenteel noch in het zuiden van Kirgizië, noch in de rest van het land sprake van een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (Bijkomende stukken d. d. 23 november 2012, SRB, Kirgizië, 'De situatie van etnische Oezbeken sinds het geweld van juni 2010 in Zuid-Kirgizië', 3 mei 2012). Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd. Zelfs wanneer een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Door telkens te verwijzen naar de gespannen verhouding tussen de etnische groepen in Kirgizië en met haar getuigenissen over de situatie van juni 2010, die overigens bevestigd wordt in de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (Bijkomende stukken d.d. 23 november 2012, SRB, Kirgizië, 'De situatie van etnische Oezbeken sinds het geweld van juni 2010 in Zuid-Kirgizië', 3 mei 2012), maakt verzoekster niet aannemelijk dat er actueel in Kirgizië sprake zou zijn van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/2 of 48/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN